

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. března 2008 odvolání obžalovaného C. B., nar. xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22.1.2008, sp.zn. 8T 71/2007, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm.f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o náhradě škody.

Jinak zůstal nedotčen.

Odůvodnění :

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 byl obžalovaný C. B. uznán vinným trestným činem zneužívání vlastnictví podle § 258 tr. zákona, kterého se dopustil tím, že v průběhu roku 2004 – 2005, jako jednatel společnosti xxx, s.r.o. se sídlem xxx a jako jednatel společnosti xxx, s. r.o. se sídlem xxx nezajistil řádné provádění stavebních prací v souladu s povolením ke stavebním pracem vydaným odborem výstavby Městské části Praha 1 ze dne 15.12.2004 na objektech v xxx Xxx a nereagoval na výzvy Městské části Praha 1, ÚMČ odboru výstavby k okamžitému zastavení stavebních prací ze dne 27.10.2004, která byla vlastníkům doručena dne 3.11.2004, ze dne 29.12.2004, která byla vlastníkům doručena dne 30.12.2004 a ze dne 23.3.2005, která byla vlastníkům doručena dne 24.3.2005, a v důsledku toho dle odborného vyjádření Národního památkového ústavu Praha ze dne 1.1.2005 došlo ke znehodnocení památek a k jejich nevratnému poškození bouráním dvou nosných obvodových gotických zdí a dvou barokních zdí, k odstraňování nátěrů ze dveří a okenic v objektech xxx Xxx, přičemž tyto objekty jsou zapsány v ústředním seznamu kulturních památek UNESCO a chráněny zákonem č. 159/1991 Sb., o Úmluvě o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví. Za tento trestný čin byl

obžalovaný odsouzen podle § 258 tr. zákona a § 53 odst. 1 , 3 tr. zákona k peněžitému trestu ve výměře 900.000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zákona pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl poškozený Národní památkový ústav, se sídlem Národní 37, Praha 1, odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil do výroku o vině a trestu. Namítá, že z dokazování vyplývá, že majitel shora uvedených společností, který spolupracoval se stavební firmou svědka F. již v předchozí době, rozhodl o uzavření smlouvy o dílo mezi oběma italskými společnostmi, zastoupenými jím a stavební firmou svědka F.. On, rovněž na základě rozhodnutí majitele společností, pověřil svědka F. jednáním se všemi správními orgány. Tuto činnost F. nesporně vykonával sám i prostřednictvím svědkyně D., kterou F. pověřil, která přebírala veškerou korespondenci na své adrese, a která „všechno předávala panu F. a dále se o to nestarala“ a jeho neznala. Byl to nesporně svědek F., jež měl zajistit provádění stavebních prací v souladu se správními rozhodnutími, a jenž měl reagovat na příslušné výzvy. Nebylo ani prokázáno, že by on byl vůbec s výzvami k zastavení prací seznámen. Přestože uznal, že neměl natolik spoléhat na opakovaná tvrzení svědka F., že „jednal s úřady, a že je všechno v pořádku“, je namístě zvažovat , nakolik měl, jako laik, reálnou možnost ověřit skutečný stav stavební činnosti. K tomu je nutno poukázat, že ještě v průběhu své svědecké výpovědi před soudem, F. uvedl, že „žádná škoda nevznikla“. Je zřejmé, že následek, který nepochybně nastal, není v příčinné souvislosti s jeho jednáním, které podle odsuzujícího rozsudku lze spatřovat v nedostatečně prováděných kontrolách nad činností stavební firmy. Pokud lze věřit svědku F., o čemž má soud zjevně důvodné pochybnosti, nastal následek špatným pochopením zadání ukrajinskými dělníky, s čímž ovšem kvalita kontroly ze strany jednatele vlastnické firmy vůbec nesouvisí a ani sebelepší kontrola nemohla škodě zabránit. V průběhu trestního řízení nebylo vůbec přesně zjištěno, kdo uvedené poškození památek způsobil. Výpověď svědka F., že škodu způsobili ukrajinští dělníci v době, kdy F. nebyl na stavbě, zůstala neprověřena. V řízení nebyl spolehlivě zjištěn stav věci a rozhodnutí se tak opírá víceméně o neprověřenou verzi a vychází v podstatě z výsledků a faktu, že byl jednatelem vlastníků památek. Vše nasvědčuje tomu, že

nejen nechtěl způsobit následek trestného činu, ale že ho ani nepředpokládal, že nepočítal s žádnou možností, že by takový následek nastal, že s ním rozhodně nemohl být srozuměn ve smyslu ust. § 4 písm.b) tr. zákona. Závěrem navrhl, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil, a aby sám rozsudkem ve věci rozhodl tak, že jej v plném rozsahu obžaloby zprošťuje.

Z podnětu výše uvedeného odvolání přezkoumal Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadených výroků i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Odvolací soud po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k následujícím závěrům.

Pokud jde o řízení napadenému rozsudku předcházející, lze konstatovat, že jak v průběhu přípravného řízení, tak i v průběhu řízení před nalézacím soudem bylo postupováno v souladu s příslušnými procesními ustanoveními a práva obžalovaného na obhajobu krácena nebyla. Skutkový stav byl zjištěn v rozsahu, o němž nejsou jakékoliv důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu. Odvolací soud nezjistil žádné důvody, které by opravňovaly jiná skutková zjištění, než jaká učinil soud I.stupně. Pokud byly nalézacím soudem hodnoceny všechny ve věci provedené důkazy tak, jak ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, odvolací soud nemůže a nebude činit jakékoliv jiné závěry. Do procesu dokazování může odvolací soud zasahovat pouze tehdy, je-li hodnocení provedených důkazů nelogické, pokud důkazy nejsou hodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, či jsou některé důkazy pominuty. Nalézací soud učinil na základě provedených důkazů úplná a správná skutková zjištění a své závěry také náležitě odůvodnil. Odůvodnění napadeného rozsudku má náležitosti požadované ust. § 125 odst. 1 tr. řádu a za této situace odvolací soud na tyto závěry v plném rozsahu odkazuje. Není důvodu skutkové či právní závěry soudu I.stupně doplňovat. Ani k použité právní kvalifikaci nelze mít námitky a nalézací soud celkem podrobně uvedl, jakými právními úvahami se při právní kvalifikaci jednání obžalovaného řídil. Odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že obžalovaný v rozhodném období byl jednatelem předmětných společností, sám u hlavního líčení uvedl, že mu byl znám rozsah práv a povinností, které pro něj vyplynuly z této funkce, ve smyslu platné právní úpravy. Byl to právě obžalovaný, jehož náplní práce, z titulu výkonu funkce jednatele, byla přestavba předmětných nemovitostí, přičemž on sám opakovaně prováděl obhlídku nad

stavebními pracemi v předmětných objektech. Obžalovaný se nemůže v žádném případě zprostit povinnosti argumentem, že to byl právě svědek F., či ukrajinští dělníci, kteří v předmětnou dobu stavební práce prováděli, přičemž ani přítomnost těchto dělníků na stavbě nebyla předmětem dokazování u hlavního líčení. Je nesporné, že svědek F. byl smlouvou ze dne 14.10.2004 pověřen účastí na správním řízení za účelem získání stavebního povolení, plná moc se však netýkala faktického provádění stavebních prací.

Následně byl přezkoumáván také výrok o trestu. Obžalovaný nebyl v minulosti na území České republiky soudně trestán ani projednáván pro přestupek. K jeho chování či jednání nebylo nic negativního zjištěno. Uložený peněžitý trest ve výměře 900.000,- Kč i stanovený náhradní trest odnětí svobody jsou s přihlédnutím k okolnostem spáchání trestného činu a k osobě obžalovaného přiměřené.

Městský soud v Praze se však nemohl ztotožnit s výrokem o náhradě škody. Z obsahu spisu nevyplývá, že by se poškozený Národní památkový ústav řádně a včas připojil se svým nárokem na náhradu škody. Do okamžiku zahájení dokazování před soudem I.stupně se poškozený výslovně s nárokem na náhradu škody nepřipojil, ostatně ani sám soud I.stupně před zahájením dokazování nepostupoval ve smyslu ust. § 206 odst. 2 tr. řádu. Z uvedených důvodů neměl soud I.stupně podklad pro to, aby rozhodl, že podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Národní památkový ústav odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného, byť neuznal další argumenty jeho odvolání, podle § 258 odst. 1 písm.f) , odst. 2 tr. řádu zrušil ve výroku , jímž byl podle § 229 odst. 1 tr. řádu poškozený odkázán s náhradou škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen. Toto rozhodnutí však neznamená, že by se poškozený nemohl domáhat náhrady škody v občanskoprávním řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **není** přípustný další řádný opravný prostředek.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání

V Praze dne 25. března 2008

JUDr. Miroslava Straková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P. V.